

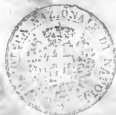
10

AD EXCELLENTISSIMVM VIRVM
AVGVSTINVM THOMASIVM

AVERSANAE ECCLESIAE
PONTIFICEM RENVNTIATVM
SALVATORIS CALLOTHI I. C.

Regis Procuratori Substituti

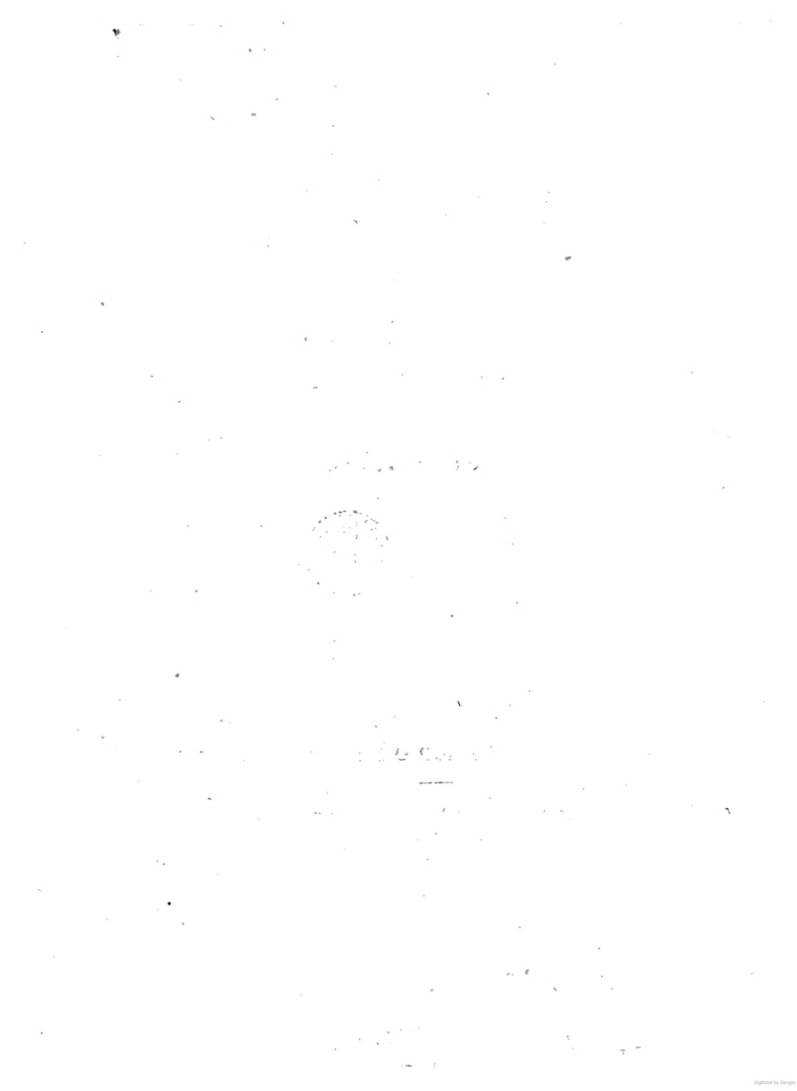
CARMINA.

NEAPOLI

TYPIS SOCIETATIS PHILOMATICAE.

MDCCCXVIII.

EXCELLENTISSIMO DOMINO MARCHIONI

DONATO THOMASIO

REGI A CONSILIIS SANCTORIBUS, etc. etc.

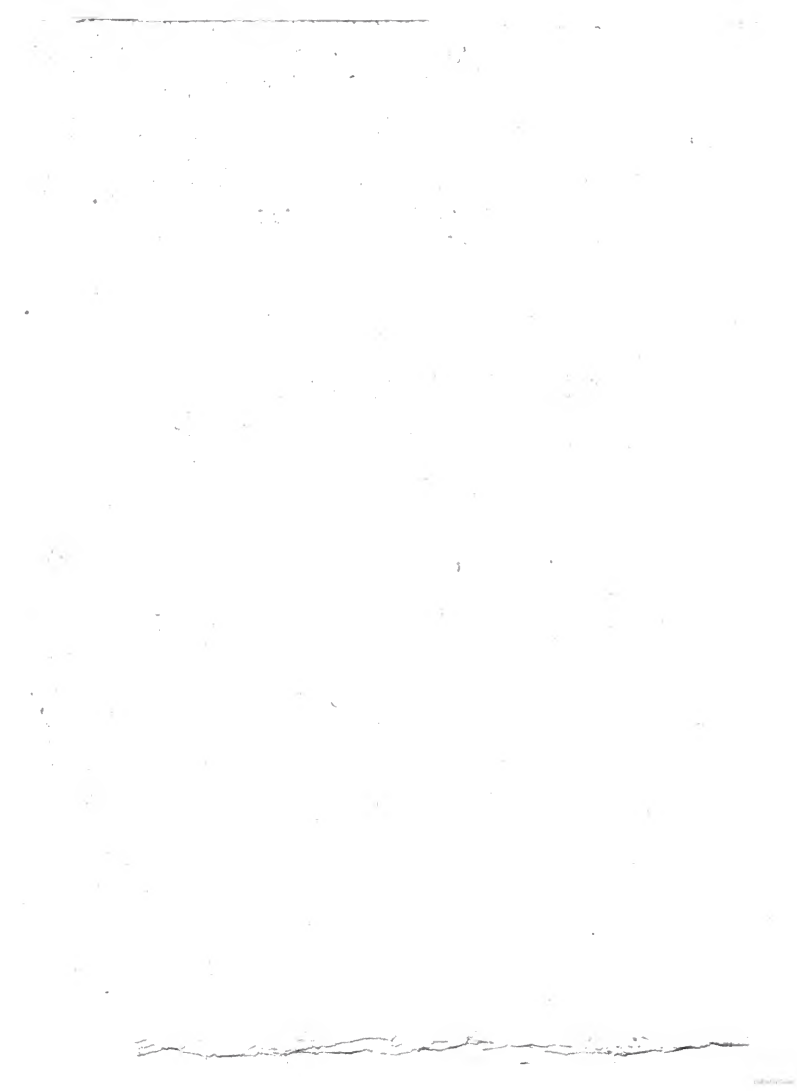
AUCTOR

*Q*UUM primum, Excellentissime Vir, Frater Tuus Augustinus, hujus Caeli Sidus alterum, Aversanae Ecclesiae Episcopus per FERDINANDUM Regem nostrum P. F. A. renunciatus est; non potui equidem non animo summopere gaudere, miraue perfundi laetitia, cum mecum reputarem, quantus sub tanto Praesule futurus esset illius laudatissimae, ac vetustissimae Eccle-

4
*siae splendor, quanta gloria, quanta felicitas. Quo magis
D. O. M. primum, ac deinde Sapientissimo Regi nostro
gratiae habendae sunt immortales, quod maximo bono-
rum omnium plausu foedus cum Sanctissimo Domino no-
stro Pio VII. P. O. M. initum sit, reique Christianorum
publicae, civilisque societatis bono apud nos consultum
abunde. Qua in re cum omnes Tuam praecipue, et Col-
legae Tui Excell. Equitis Aloysii Medicei, pietatem,
doctrinam, sedulitatemque merito sunt admirati, tum
Regis optimi sapientiam laudibus omnes efferunt, qui eos
Viros Episcopos designaverit, quos probitatis, ac san-
ctitatis fama jam apud omnes aequo jure commendas-
set. Eminent in his omnium judicio Augustinus, ad quem
ut redeam, non potui prae gaudio me continere, quin
gestientis animi sensus expromerem, et Aversanae Ec-
clesiae secuturam felicitatem hoc qualicumque carmi-
ne deformarem. Cum autem illud ad Fratrem tuum,
Tibiue conjunctissimum, maxime pertineat, patere,
quaeso, ut Tuo inscriptum nomine in lucem prodeat.
Quod si facies, ad tua innumerabilia in me unum
merita, quod fieri jam non posse arbitrabar, maximus*

*hoc tuo facto cumulus accedet. Vale, Excellentissime
Domine, mihiq; quod jam facis, favere perge.*

Dabam XI. Kalendas Junii CIOCCCCXVIII.

C A R M E N.

UT Terras, Sedemque suam Guevara reliquit,
 Sponsaque lugubres vestes induta per urbem,
 Perque agros longas visa est iterare querelas,
 Ipse Aversanae. Genius qui praesidet arci,
 Dilectae gentis casum miseratus iniquum,
 Quale solent Genii, et radiis fulgentibus ardens,
 Mos ante ut fuit, aethereas volitare per oras,
 Sed moestis oculis, et scissis vestibibus ibat,
 Sollicita lassans summi prece Numinis aures,
 Urbis ut afflictæ lapsis succurrere rebus
 Annuat, et Viduae moestum relevare dolorem.
 Ast ubi compositas turbas, ~~sancitæque tandem~~
 Foedera, Thommasioque audit de sanguine cretum
 Adventare Virum, fana super aethera notum,
 Moribus antiquis, et stirpis origine clarum,
 Pontifici acceptum Summo, Regique probatum,
 Spectatum pietate Virum, quo candida Virtus
 Religioque verenda suo laetatur alumno,
 Et comi sanctam qui exornat pectore vitam,
 Qui Cathedrae Praesul vacuas assumat habenas,

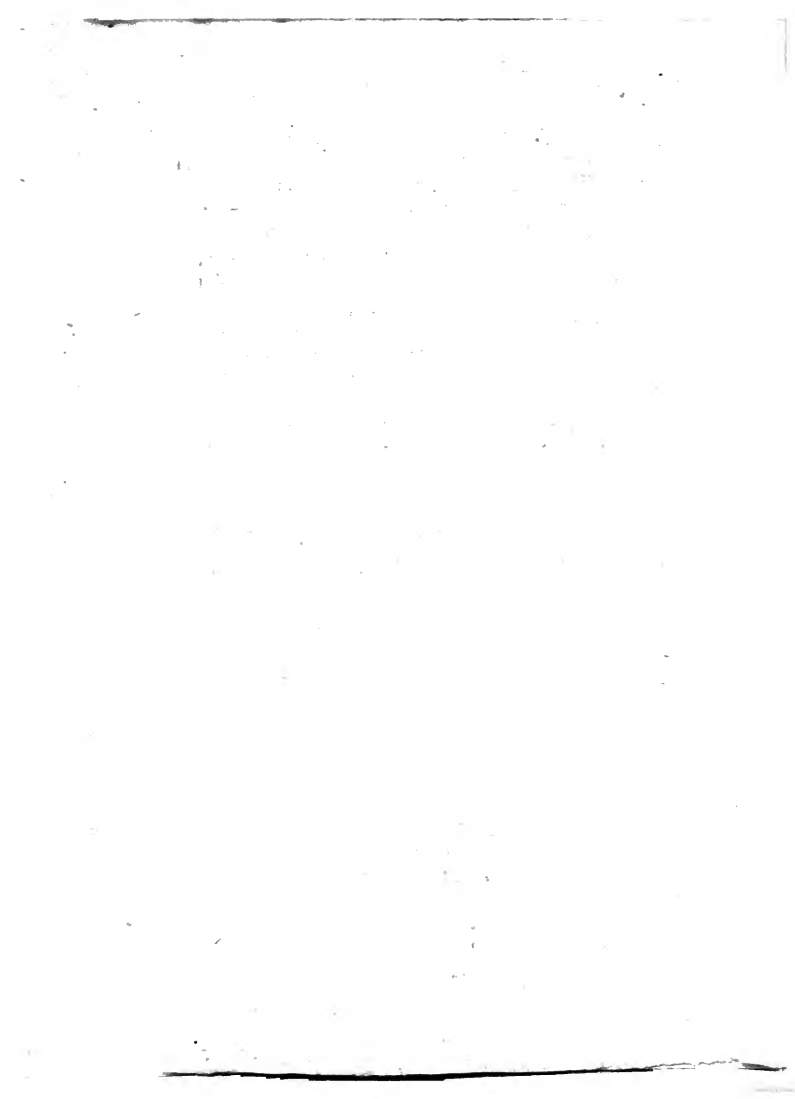
Et luctum levet, et lacrymas abstergat amaras;
 Tum vero, illuvie posita, laetaque cornescans
 Luce oculos, frontemque, Sacri super ardua Templi
 Culmina conscendit pennis plaudentibus, atque
 Laetitia exultans has fudit pectore voces:

Pone, o, pone modum longis, Aversa, querelis,
 Terge oculos, tristemque animi deponere dolorem.
 Qui mare, qui Terras, qui Caelum Numine torquet,
 Audiit en tandem tua servida vota, precesque.
 Augustinus adest. Proh! quantum est instar in illo!
 Qui Vir! Qui Pastor! Non Hunc aut Innicus ille,
 Praesule quo tantum gens Aversaâna superbit,
 Non et Aragonio Regum de sanguine cretus
 Fernandus doleant sibi successisse, suaeque
 Suffectum Cathedrae. Egredere, o festina, Tuumque
 Praecurrens Sponsum venientem amplectere Sponsa.
 Sed mihi quae subito rutilis lux fulget ab astris?
 Quisve Deus venturi aevi mihi discutit umbras?
 Hac se Religio mihi sistit, qualis Olympo,
 Ipso olim mittente Deo, descendit ab alto,
 Intemerata manus, vultum intemerata pudicum,
 Simplicitate nitens, non ullo interlita fuso,
 Divinum toto spirans de corpore Amorem.
 Hinc atque hinc adsunt comites Pietasque, Fidesque,
 Et Pudor, et Themis, et Virtutum exercitus omnis.
 Illa Augustinum commonstrans indice clamat:

Iam mihi quod timeam, nihil est; hoc Auspice, si qua
 Damna per insanos belli sum passa furores,
 (Quamquam Malvasius trans aequora notus, et Alpes
 Ingenio librisque suis, et Fulgur uterque
 Obstiterint hostem contra, linguaque, manuque
 Palladium Fidei servarint, et procul omnes
 Errorum expulerint tenebras, fraudesque malignas)
 At si passa aliquid sum damni, Marte furente,
 Sarciet Hic, et res nostras pensabit abunde.
 Cernite, quantus honos Templis accedit, et aris
 Iam nunc, et quanto splendent mysteria cultu!
 Vosque, o Progenies mea, vos Themis alma, Fidesque,
 Et Pudor, et Pietas, in spes assurgite magnas,
 Et mecum unanimes Pastori plaudite nostro:
 Ecce alia de parte throno sublimis ab alto
 Apparet gravitate simul spectandus, et ore
 Ipse Augustinus: sacrum caput infula vestit.
 Intertexta auro: circumdat paenula latos
 Picta humeros: medio Crux aurea pectore fulget,
 Deliciae Crux usque suae: stant ordine circum
 Presbyteri, turba rumpuntur Tempora ruentum.
 Ille Dei pacem primum, auxiliūque precatus,
 Mox solvit vocem, pendentesque ore loquentis
 Affatur cives. Deus Immortalis! ab alto
 Pectore quanta fluit plenae Sapientia rivis!
 Quam multas effundit opes de divite mente!

Quae vis verborum! quae dulcis gratia linguae!
 Melle scatet totus, si quando pectora blandis
 Sunt mulcenda modis: tonat ipsa fortius *Ætna*,
 Fulminat, accendit, rumpit vel saxea corda,
 In duros quoties animos, mentesque rebelles
 Eloquio invehitur, vivisque coloribus iras
 Iudicis aeterni pingit, dextramque coruscant.
 Adspice, fulminea ut lingua perterritus error,
 Atque ira, atque odium, atque auri ambitiosa cupido,
 Et dolus, et fraudes, et furore picta voluptas
 In Stygias fugiunt tenebras, animosaque contra
 Exsurgit Virtus, urbesque accendit, et agros
 Hinc odio culpae, hinc vitae melioris amore.
 Te quoque, cui placuit jamdudum hic figere sedem,
 Et sanctos mores, artesque docere juventam,
 Quis super *Ausonia* urbs haec caput extulit urbes,
 Vrania, aspicio. Insolita Tu fervere flamma,
 Et praeter gestire modum mihi tota videris.
 Scilicet Antistes tantus Te Te excitat, atque
 Acribus exacuit stimulis, animosque, novasque
 Inspirat vires, et honorum praemia monstrat.
 Ergo his auspiciis quid non studiosa juvenus
 Efficiet? quonam studiorum ardescet amore?
 Iam quae praeteritos artes viguere per annos,
 Perdere nec belli infesti potuere furores,
 Splendidius fulgent: jam nostri rursus ab umbris
 Iommelli, et Tozzi redeunt, cultique Prasicci.

Plaude Tibi , Superis Siren dilecta , quod alter
Thommasius dono Divum Tibi missus ab alto
Rege minor tantum , ipsius sed provida Regis
Mens et Consilium , Sophiae quas fontibus hausit ,
In te fundit opes , atque in Tua commoda confert
Omnes ingenii vires , mentisque labores ,
Impiger , humanus , prudens , natusque beandis
Civibus , et dignus Fernando Rege Minister .
Hactenus Aversae (fateor) tam splendida fecit
Invidiam Fortuna meae , penitusque medullas
Exussit fulgore suo . Nunc Fratre beata
Illa satis , non invidia mordebitur ulla .
Haec fatus summo Genius de vertice Templi
Devolat , et circum Pastorem amplectitur alis ,
Gratatusque inquit : scopulis jam vellitur Afris
Sanguine concha suo Tibi mox tinctura galerum .
Tu tanta dignam Fortuna suscipe mentem .

O D E

PRENDI Agostin del buon Gesù le leggi,
 Che in core a te raddoppierà sua grazia,
 Ed il cammin verso quel loco eleggi,
 Ove felice inver sarà Campania:
 Alza quivi la voce, e predicando,
 Poni Virtù su 'l Trono, e vizio in bando.

Santo è il tuo ministero : a Te si aspetta
 Degni figli di Levi al Tabernacolo
 Chiamar, dove il Divin Verbo ricetta,
 In umil pane preziosa vittima ;
 A Te spiegar le carte, e le Divine
 Del culto d'Israel vere dottrine.

Tu di salute balsamo soave
 Consacrerai, che sulla fronte timida
 Spargerai del fedel, che ancora pave
 Confessarsi cristiano, e fatto intrepido
 Nello spirto Divin, che lo rincora,
 Cantica al Cielo innalzerà canora.

Tu il farmaco possente al moribondo
 Appresterai, che se la vita fragile
 Non è suo pro salvar, candido, e mondo
 Quivi lo manda, ove ogni bene ha patria,
 E tu de' Catecumeni il liquore
 Farai, che olezza di celeste odore.

Tu , come madre , che d' uguale affetto
 Calda pe' figli suoi , lo scarso pascolo
 Sparte a ciascuno , proverai diletto
 Nell' apprestar bramata mensa al povero ;
 Nel cingerli una veste , e di consiglio
 Nel dargli ajuto con sereno ciglio .

Già ti vegg' io , qual vigile pastore
 Indulgente , o severo in modi placidi ,
 Allontanar dal gregge tuo l' errore
 Con incessanti alate cure , e tenere ,
 E la gemmata mano a benedire
 Alzar ben mille volte , una a punire .

E già ti veggio all' orfanello il manto
 Stender di tua pietà , sottrarlo all' odio
 Del ricco usurpator , terger il pianto
 Della sventura , e consolar la vedova ;
 E già ti veggio colla falce in mano
 Mietere il loglio di scissure insano .

Già colla face della fede ardente ,
 Tu l' idra abbatti fosca , e spaventevole ,
 Che troppo ancor la battezzata gente
 Fingendo inganna , e religion s' intitola .
 L' empia i primi dover mentre fa muti ,
 Mostra in vece di lor false virtù .